

MANTANA 3

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 9, číslo 3

Říjen 2006

POSLEDNÍ SLANĚNÍ 2006 SVAHOVÁ – 4.11.2006

Pátek 03.11.2006

Pro silné náтуры alias „drsoně“ je sraz již v pátek večer v horském hotelu SVAHOVÁ.

Budou snad kytary a otevřeno dokud se bude pít. Spaní si zajišťuje každý sám.

Sobota 04.11.2006

Hotel bude pro nás otevřen od 10.00 hodin, bude možné dostat něco k snídani i nějaké pití. V 11:00 hodin se odchází na hru, plánovaný návrat je kolem 15:00 hod. Večer bude hrát k tanci i poslechu osvědčený ALBUM a později rocková formace RIVER z Plzně, která měla vloni velký úspěch. Spaní si můžete zajistit na hotelu, kde je k dispozici 45 lůžek za 170 Kč/osobu a noc. Nocleh je nutné individuálně zamluvit na tel.: 474 659 068. K dispozici je dále 30 míst ve vlastním spacáku v klubovně a nebo je možné venku postavit stan.

Neděle 06.11.2005

Individuální program.

[výbor klubu]

SOUTĚŽ FOTOGRAFIÍ

Na posledním slanění pořádáme opět soutěž "O nejhezčí fotku roku" a pravidla pro rok 2006 jsou:

Téma: Horolezectví (lezci na horách, ledu, sněhu, skály, skalkaři, přátelství na laně a horská příroda)

Formát: minimálně 13x18, maximálně 20x30

Snímky: černobílé nebo barevné, negativní i digitální fotografie

Počet: max. 3 snímky od jednoho autora

Porota: všichni účastníci slanění

Soutěžní snímky můžete předávat Broňkovi nebo je přinést přímo na slanění. Do soutěže nebudou zařazena dílka nesplňující výše zmíněná kritéria. Autoři tří nejúspěšnějších snímků obdrží věcné ceny

[Broněk]

ÚVODNÍK

Je to opravdu zvláštní věc: některé zážitky si pamatujeme navždy, ale ty ošklivé si mozek časem nějak uhladí nebo opraví a v člověku výrazně zůstanou jen ty hezké chvíle. Vždyť to není tak dlouho, co jsem říkal: Vykmánov? Nikdy! A přesto jsem zase kývnul.

Poprvé jsme se do chalupy ve Vykmánově brodili závějemá sněhu po pás vysokýma a chalupa nešla vytopit. Vidím to úplně zřetelně, jak se tlačíme všichni okolo krbu a od pusy nám jde pára. Podruhé se chalupu ve Vykmánově vytopit podařilo. Bohužel ale vodou z rozmrzlého vodovodního kohoutku ve sprše. Když si vzpomenu jak jsme vylévali vodu ze stínidel stropních světel...! Potřetí všechno vypadalo tak idylicky. Do té doby, než se ozvala ta hrozná rána z transformátoru před domem a přestala jít elektrika. A zase byla v chalupě zima a ještě navíc tma. Tak proč jsem letos zase řekl: „Nezkusíme Vykmánov?“

Je to vlastně jen taková řečnická otázka, protože vím proč. Nebo spíš kvůli komu. Nevím, kolik se nás za těch pár let ve Vykmánově vystřídalo. Ale jedno si pamatuju naprosto přesně. Ani jeden z těch „horoklubáckých“ lidiček ani jednou nezareptal kvůli zimě – jen jsme se sesedli trochu blíž. Nestěžoval si na závěje. Vždyť nejsme z cukru a děti si mají kde hrát. A že nešla elektrika? Vždyť večer při svíčkách je tak romantický.

Ty Vykmánovské průšvihy časem nějak vybledly. Ale ta vzpomínka na samotu, zasypanou sněhem, černou oblohu plnou hvězd, vůni perníčků, svařeného vína a kruh kamarádů kolem krbu, ta je pořád silná. To je důvod, proč zase najdete na stránkách Mantany pozvánku na „Zdobení vánočního stromečku pro zvířátka“. Moc se na vás těším.

P.S. Taky se trochu bojím. Co zase ....?

[Broněk]

DOLOMITY S MLÁDEŽÍ

4. – 13.8.2006

Již od roku 2000 pořádáme letní horolezecká soustředění pro mládež v okolí italského města Cortina d'Ampezzo. Jelikož už v Horoklubu zajišťujeme výcvik mládeže ve dvou kroužcích (jeden v Kadani a druhý v Chomutově), bylo tentokrát zájemců dost. Početili jsme s účastí deseti dětí a čtyř instruktorů, ale vzhledem k úrazu jednoho instruktora a jedné účastnice nás nakonec odjíždí dvanáct. Z instruktorů to jsou Bohouš Dvořák, Honza Jansa a já (Jiří Šťastný), z kroužku mládeže v Chomutově to jsou Honza Unger, Jana Šafrová, Lucka Lamparová a Týna Švambergová, z kroužku mládeže v Kadani jedou Zdeněk Palkoska, Pepa Černý, Dan Koller, Kuba Michalitschke a Standa Koza. Já s Bohoušem jedeme svými auty, Honza Jansa řídí půjčený VW Transporter. Všechna auta jsou dokonale zaplněna lidmi a potřebným vybavením.

Vyrazíme podle plánu v pátek večer a s několika přestávkami přijíždíme v sobotu ráno do Cortiny. Po krátké prohlídce města stavíme stany v kempu a přemýšlíme, co bychom mohli ještě dnes stihnout. Nakonec se dělíme na dvě skupiny, Honza Jansa jede s jednou skupinou lézt do sportovní oblasti Val Rienze, já s Bohoušem a zbytkem osazenstva jdeme na pěší výlet k vodopádům. Jelikož před nedávnem dost přšelo, jsou vodopády tentokrát opravdu parádní. Večer se všichni scházíme v kempu a přemýšlíme, co podnikneme zítra, protože předpověď počasí na celý týden není příliš příznivá. Ale zítra to ještě má být docela slušné a tak se rozhodujeme pro lezení.

Já jedu s Luckou a Janou do sedla Falzarego, odkud je to kousek na nástup Jižní hrany na Torre Piccola di Falzarego. Ačkoliv má tento vrchol nadmořskou výšku 2500 m, cesta není příliš dlouhá ani těžká - prostě ideální pro seznámení s horským lezením. Holky mají sice trochu problémy v klíčových místech, ale nakonec vše zvládají a v poledne stojíme společně na vrcholu. Honza Jansa s Pepou a Zdeňkem lezou na Cinque Torre vícedélkové cesty Via delle Guide a Via Miriam. Bohouš byl s Kubou, Danem a Týnou na ferratě Vandelli na Sorapisu.

V pondělí vyrazím s Pepou, Zdeňkem a Kubou do sportovní oblasti Landro, kde lezeme několik lehčích a pak i pár těžších cest. Honza Jansa s Honzou a Standou chtěli zkusit vylézt na Puntu Fiammes, ale protože netrefili nástup, tak museli několik délek slanit a vrátit se zpět. Bohouš šel s holkama ferratu Streubel na Col Rosa. Zítra má být jediný slušný den a tak plánujeme delší výstupy.

Vstáváme brzy, protože cesty na Puntu Fiammes mají přes 400 m a vrchol má nadmořskou výšku 2 240 m. Já chci jít s Honzou a Standou cestu Fiammes kante 5, Honza Jansa s Kubou a Zdeňkem cestu Via Comune 4+. Nástup je stejný, takže jdeme z kempu všichni společně. V průběhu výstupu na sebe vidíme a můžeme kontrolovat, kdo je jak rychlý. Honza je nakonec na vrcholu první a musí na nás chvíli čekat. Opět společně sestupujeme dolů ferratou. Bohouš byl dnes s Danem a Pepou na ferratě Tomasseli na vrcholu Fannys Sud.

Dnes vyrazíme skoro všichni na Cinque Torre, já lezu s Honzou, Standou, Pepou, Danem a Týnou krátké cesty, Honza Jansa jde s Janou a Luckou vícedélkovou cestu na

Torre Barancio. Odpoledne nás ale vyháňí dešť. Bohouš byl s Kubou a Zdeňkem na ferratě na Toblinger Knoten. Večer stále ještě prší a podle předpovědi to nemá být o mnoho lepší a tak se rozhodujeme, že se ráno přesuneme do Arca, což je lezecká oblast více na jihu.

Aspoň že už přestalo pršet, můžeme v klidu sbalit stany a zahájit přesun. V Arcu je výrazně tepleji, což všechny potěšilo. Stavění stanů je tedy mnohem příjemnější. V noci ale opět prší.

Je pátek, poslední den zájezdu a ráno je dost zataženo. Nakonec se to ale trhá a tak můžeme jet lézt na Sluneční plotny. Já jdu s Honzou a Standou cestu Via Luna 85. Je to 500 m plotnového lezení, nejtěžší délka je za 6b. Honza Jansa chtěl jít s Danem a Kubou cestu Via Similaun, ale netrefili nástup a prvních pár délek si výrazně ztížili. Bohouš jistil zbytek lidí na prvních délkách našich cest. Večer se všichni scházíme v Pizzerii, kde máme čas zhodnotit celou akci. Ačkoliv nám počasí tentokrát moc neprálo, přesto si všichni stihli vylézt alespoň nějakou vícedélkovou cestu a vyzkoušet si tak horský styl lezení.

Ráno je opět zataženo, balíme stany, jedeme do Arca, kde si dáváme výbornou zmrzlinu, kupujeme suvenýry a v poledne vyrážíme zpátky k domovu. Kolem půlnoci vykládáme vybavení v klubovně a rozvážíme mládež domů.

Snad bude příští rok počasí přívětivější.

Ahoj [Jířa]

S VOLEJBALISTKAMA V BÜRSCHLICHEJCH STĚNÁCH ANEB JAK JSME ZAČALY VOLEJBALOVÉ SOUSTŘEDĚNÍ

18.-20.8.2006

I když už jsem hooodně dlouho ve skalách nebyla a věnuji se teď víceméně jen volejbalu, tak přece jenom trávení víkendů mezi horolezci mi chybí. A protože Jířa se Svinčou si k nám na hřiště chodí zahrát plážák, tak mě napadlo, jak aspoň na jeden víkend spojit volejbal s lezením a zkusila jsem, jestli kluci budou pro. A byli.

Takže. Na konci srpna mi začíná soustředění s holkama, první víkend bychom mohly strávit ve skalách, aby se řádně nabily energií na 10-tidenní dřinu. Holky se začaly těšit - docela jsem byla překvapená, protože většina z nich nemá páru o tom, co je to spát pod širákem - a opravdu - neměly.

Tvrďší jádro, které zbylo z původních 8 holek a které se sešlo v pátek odpoledne na nádraží, čítalo čtyři holky (Barča, Pěťa, Mišelka a Lucka), jednoho kluka (Hynd'a) ode mě a tři děcka od Jíři z kroužku. Docela slušná partička. Už tam jsem viděla ty rozdíly mezi volejbalistkama a lezčatkama. Když jsem shlídlá ty naložený krysy mých holčiček (na 2,5 dne) a k tomu bílý kraťásky, růžový tričko apod., tak jsem myslela, že omdlím - ale budiž, holky si trochu skousnou.

Cesta vlakem proběhla v klidu. V přeplněném vlaku jsme našli místa ve dvou kupíčkách. Sice se mi zatmělo, když holky vytáhly z báglu „empétrojky“, ale co,

nějak to přežijem. Na autobusáku v Ústí jsem konečně zjistila, co jsou zač Jířovo lezčata a cestou do Tisé jsem se fakt bavila historkama dětí, které jsou dost jiné.

Do Tisé jsme dorazili navlas stejně s Jířou, Svinčo teprve dorazil z práce domů, takže ti tu budou v noci. Jířa s sebou přivezl svoje malé sourozence - pravda, od doby, kdy jsem je viděla naposledy, trochu vyrostli a uklidnili se. Zaplaťpánbůh.

Návrh na večerní procházku po skalním městě byl přijat, takže jsme naházeli věci do auta a tradá do skal. No, holky

budou mít trochu problémy se skamarádit s lezčatama - ty rozdílly jsou tak velké, že to asi nepůjde vůbec, takže mi nezbylo než jim vysvětlit, o co tady vůbec jde. Vlastně jim vůbec nerozumí a já se ocitám na prahu rozhodování, kdo je mi vlastně bližší.

Další procházka nás čeká k rybníku za Kačákem, kam se jdeme utábořit na dnešní noc. Na místě jsme udělali oheň a mé holky se rozhodly si vytvořit spací prostor a povečeřet. Jdeme s Jířou na dřevo a lezčata s malejma si pečou buřty. Jdu taky kouknout na ležení mých pipinek a málem mi vypadly oči. Nejenže si vybraly prostor naprosto úplně pod širým nebem, takže rosa je pěkně vykropí, ale ještě k tomu snad vybalily z bágelů všechno, co tam bylo a dokonce i spacáky. Já trohl jim měla asi něco vysvětlit. Takže po upozornění, že než půjdou spát, tak budou mít všechno mokré, si zase zabalily a šly k ohni. Chvilka brnkání na kytaru a vytí do noci a večerní procházka je unavily a hurá do hajan, takže u ohně zůstáváme s Jířou a právě příševším Svinčou s Květuškou. Milan se chopil kytary a my šli spát asi ve dvě - kluci a Květuška k autu a já zůstala u ohně.

Ráno, když jsem otevřela oko geometrovo, tak už holky měly zase všechny věci z bágelů venku, přesunuly se na sluníčko a právě začínaly hodovat. Když jdu kolem a zahlídnu i černý saténový polštářek, tak už fakt nevím, jestli sním, či bdím.

Protože jsem odkojená Svinčou a neustále brzo vstávajícím Letošem a protože jsem nevěděla, co má Jířa se Svinčou v plánu, tak holky dostaly čtvrt hodinový limit na přesun k autu. Sice chvíli koukaly, ale překvapily mě tím, že to stihly. Ovšem u auta je pravá masňakovská idylka, takže po hodině zevlování jsme konečně naházeli bágly do auta a jdeme pěšky zadem do Bürschlickejch, kde mají holky slíbeno nějaký to polezeníčko.

Pěší přesun nám chvíli trvá, ale nalehko to jde a je sranda, obzvláště po setkání s nějakým tiským dědulou, kterej na Hýňu ledabyle zahlásil, že má s sebou kočičí farmu. Holky to pobavilo skoro na celý den. K Besedě v Bürschlickejch dorážíme stejně s Jířou a ostatníma a Svinčo povídá, že na Trubku vede nějaká dvojčička a že to holkám vytáhne. Holky i Hynek chvíli zevlují a pak se poslušně přesouvají se mnou a s Milanem k Trubce. Svinčo je během vteřiny bosky nahoře a už je štand hotovej. Pomáhám holkám do sedáků - je to docela sranda - prý jsou jako v plínkách. Nejdřív jdou Jířovo sourozenci, pak se písku chopila Mišelka a po chvilce zápolení s nástupem už vzlíná docela rychle nahoru. Po ní vybíhá cestu hravě Lucinka a po chvilce dumání se navlíká do sedáku i Barbie. Hláška „Fuuuu, ta skála je ale špinavá“ po prvním omakání skály a pádu z nástupu je úžasná. Vtom se odněkud vyrojili cizí lezci a už sledují, jak se naše Peřulka s urputností sobě vlastní snaží v nástupu. Poznámku „Bacha na nehty“ asi Pěťa našťestí neslyšela a i když má hrůzu z vejšek, tak leze poměrně rychle a najednou už mává shora a s úsměvem.

Milan se dostává do svého pověstného učitelského řádění a přesouváme se ke Květnovému masívu, že vyvede holkám ty pěkný pětky. Holky vůbec neví, co jako jsou pěkný pětky, ale všechno pečlivě sledují. Jenom

Barča smutným okem pozoruje hemžení kolem, protože s tím jejím loktem lézt nemůže.

Jistím Svinču na Železný plotně V a Milan si je prý pak už odjístí. Lucinka se navlíká zase do sedáku a už je navezená v cestě. Docela jí to jde. Půjčené botky drží a statečně se sápe ke kruhu a pak po chvilce zkoumání terénu i k druhému. A je to. Šikovná holka.

Po Lucince si cestu zkouší i Mišelka, ale dolézá jen k prvnímu kruhu a vzdává to. Lucinka si dává ještě Starou cestu V a pak už naše volejbalové osazenstvo balí a jdeme procházkou skalním městem k turbáze, kde kotvíme a dáváme palačinky a poháry. Hynek okouzil paní v pokladně (a jak jsme zjistili druhý den, tak asi navždy) a v pohodě procházíme zpět do skal bez placení. Když se plazíme zpátky k ostatním, tak smích je snad slyšet až do Chomutova. Lucinka si vysloužila přezdívku Štrůdlík a hlášky z filmů a Izer v Hyňově podání nás rozchechtávají.

Zbytek naší výpravy polehává-posedává ve stínu břížek tam, kde jsme je opustili, tak jim holky na oplátku navrhuji, že bysme si mohli zahrát volejbal. Ale cestou zpět zjišťujeme, že na hřišti nejsou kúly a ani nemáme sako, tak jdeme přímo na Kačák do hospody na žvanec, kterej nemá chybu.

Po večeři se přesouváme do našeho včerejšího tábořiště k rybníku, holky a Hynek se jdou koupat, my s Jířou konstatujeme příliv větších mraků a tudíž se domlouváme na přesunu do Ostrova pod převis. Holkám se protahuje obličej, když velíme balení bágelů a nástup k pochodu 8 km do Ostrova. A to ještě netuší, že musíme nasadit pořádný tempo, než se úplně setmí. Ještěže mají

za sebou měsíc přípravy. Chudinky. K turbáze jdeme po silnici, neb se pěkně rychle tmí a jdeme pěkně zostra. Ovšem pipinky v čele s naším „Plíhalem“ Hynkem mi šlapou i v kopci na paty a ještě jsou jak hrací bedna. A zpívají Gotta. To mě podrž.

U turbázy na nás čeká Jířa s malejma a jde s námi kousek na rozcestí, kde nás opouští a vrací se zpět k autu, aby na nás počkal dole v Ostrově. Naštěstí pro nás všechny jsme s Jířou netrefili správnou odbočku do Ostrova a po čtvrt hodině ostré chůze lesní cestou se ocitáme zpátky na silnici zhruba 200 m od turbázy. Takže po silnici. Už je skoro tma, někdo vzadu si stěžuje na píchání v boku, ale Bělinova hláška „Drž tempo“ se ujala a ještě k tomu jsme přidaly vlastní z bazénu „a dejchej“. Do Ostrova dorážíme za úplné tmy a dojíždí nás i Luciferka s Jardou a že Svinčou s Květuškou přijedou za chvíli.

Ovšem my nasazujeme krysy na záda a vyrážíme do tmy směrem převis. Holky toho mají viditelně i slyšitelně dost, Mišelka si skoro u převisu podvrtila kotník, takže jí s Barčou necháváme sedět a jdeme odnést bágly, abysme se vrátili pro její.

Pod převisem se holkám a obzvlášť Hyňovi líbí. Je fakt skvělejší a ostatní nás tam nechávají samotné, takže holky zase rozvazují a opět se chechtají jak pitomý. Chvilí ještě sedíme u ohně, Štrůdlík si opekla svojí nektarinku se sýrem, Peťulka si zazpívala a Hynda povyprávěl Izera. Ale je pozdě a tříhodinový pochod nás pěkně unavil, a tak zaléháme kolem dvanáctý do spacáků a ani neslyšíme noční dešť.

Pod převisem se holkám a obzvlášť Hyňovi líbí. Je fakt skvělejší a ostatní nás tam nechávají samotné, takže holky zase rozvazují a opět se chechtají jak pitomý. Chvilí ještě sedíme u ohně, Štrůdlík si opekla svojí nektarinku se sýrem, Peťulka si zazpívala a Hynda povyprávěl Izera. Ale je pozdě a tříhodinový pochod nás pěkně unavil, a tak zaléháme kolem dvanáctý do spacáků a ani neslyšíme noční dešť.

Ráno mě budí úder do hlavy. Samozřejmě žádná veverka, ale veverčák Jířa a jeho šiškový nálet na mojí lebku. Jede odvézt dětičky do Litoměřic a bere s sebou radši i Mišelku s tím jejím kotníkem.

My vstáváme o poznání (teda asi hodinku) později, v pohodě snídáme a já se bavím, jak holky balí ty své krysy na cestu zpět. Když začínáme stoupat okolo Továrních věží směrem turbáza, tak je mi těch mých pipinek líto. Stoupák je to dobrej a když vidím tu vymletou dlážděnou cestu, tak jsem ráda, že jsme se v noci netrefili, protože by to zaručeně nebyl jeden podvrtnutej kotník, ale minimálně čtyři zlomený nohy, dva otřesy mozku a i nějaká ta mrtvolka. Po třetí zatáčce, kdy kopec stále stoupá, Peťa zastavuje a s ukrutným vzdechem konstatuje „zase kopec - to snad nikdy neskončí“. Ale skončilo.

Na turbáze dáváme limču a suší a pokračujeme kolem „okouzlené paní pokladní“ skalním městem do Tisé na obídek. V pizzerii nás zklamali nevyběrem chutných jídel, tak se přesouváme na už vyzkoušený Kačák.

Autobus a vlak je v cajku a bez zpoždění, takže do Chomutova dorážíme kolem půl pátý řádně zmožení a spokojení. Teda aspoň já určitě.

Holky byly na to, že tohle zažily poprvé, docela v poho a mně se to dost líbilo.

Ted' už jen volejbalová

[Petja]

HOROKLUBÁCKÝ BĚH (VÝŠLAP) NA JEDLÁK 851 m n.m. - III. ROČNÍK

Tento vyjímečný závod pořádá Horoklub Chomutov dne **17. listopadu 2006** a půjde v něm o jediný: před vánocemi si prohnat tělo! I ti, co jim běhání činí potíže, či k němu mají dokonce odpor, se této akce mohou zúčastnit a na vrchol mohou v poklidu dojít. I tato účast se počítá.

Prezentace účastníků je od 10.30 hod před koupalištěm **ve Vysoké Peci**, START je v **11.00** hod. Trasa je libovolná, CÍL se nachází na vrcholu **Jedlové hory** u vysílače, kde bude zajištěno i velmi lehké občerstvení. Startovné se neplatí, první cena je dárkové balení Tatraneck (40ks) v originální tašce Opavia.

Každý doběhnuvší obdrží jedinečný a jediný pamětní list a tatrunku, navíc ho budou bolet nohy a možná mu bude i hodně nevolno. Přeprava batohů a matroše na Lesnou (viz dále), event. na vrchol zajištěna.

Po běhu a vydýchání je na Lesné zamluvena část hospody na posezení, kdo bude chtít přespat, musí si individuálně zmluvit pokoj!!

MOJE PRVNÍ KOLO ...

Ještě jsem se pořádně nestačila po tom světě rozkukat (3 týdny) a už mne taťka nacpal do takového vozíku za kolo a trajdal se mnou po Perštejně. Ještě že se mnou soucítí a jezdil pomalu a jen po dobrých asfaltkách, jinak by ze mne vytřepal duši. Docela se mi to líbilo, měla jsem krásný rozhled a ležela jsem u toho. Taťka trochu funěl, přeci jen už není nejmladší „o). Říkal něco o tom, že si to za nějaký pátek vyměníme, protože má v kolenou nějaké šrotiště či co, ale od mamky už vím, že my ženský máme svoji taktiku ... přitulím se, vrazím taťkovi pusu a to by v tom byl čert abych ten tvrdý diamant neobměkčila „o). Na začátku července jsem se byla podívat na Svatoškách, ale skoro nikdo tam nelezl, takže nebylo co okoukat, snad příště. Na koci července už na Svatoškách bylo spousta lezců, ale to zase taťka s mamkou pospíchali do Lokte na oběd (to já ho mám pořád teplý u mamči). No a na konci srpna už jsem brázdila ve vozíku za kolem Šumavu, takže jsem už byla na Pláních, u pramenu Vltavy, u Knížecích plání, na Modravě, u Antýglu s Vydrou a u Hamerského potoka, na Březníku, prostě na spoustě míst, která už si moc nepamatuju. Co si ale budu pamatovat pořád je Bučina, tam jsem byla dvakrát a pokaždé to byla dřina, ať se jede na Bučinu od Kvildy nebo od Knížecích Plání, tak jsem si nahoře musela doplnit tekutiny pořádným ionťákem (viz. foto). Za to dolů z Bučiny to jelo jako z praku, to jsem taťku tlačila a mamka nám nestačila.

[Barunka Jansová]

Nirvana v Tisé

„Hurá hurá“, to byla má reakce na sdělení, že můžu jet se Svinčou a Květulí do Tisé, Rajce a okolí, místa krásných pískovcových skal. A jak jsem doufal, tak si téměř po roce opět sáhnu na písek, i když to bude – na druhém.

Dne 15. 9. 2006 mě ve večerních hodinách nabrali na Březendě a hurá do Tisé. S námi jel dále Luboš z Nejdku, jak jsem poznal později, milovník přírody a nenapravitelný kochač. Cílovou stanicí byl Kačák, hospůdka s moc příjemnou obsluhou. Křehká blondýnka, která mi dřív než jsem se stačil rozkukat, dala najevo, že jsem asi trochu divný, když chci hemenex k večeři, když je k dispozici pouze v době snídání. Nakonec se slitovala nad hladovým krkem a hemenex byl i k večeři. Na místo dorazili dále Karlos z Děčína, Míša a Martin z Ústí a další partnerská dvojka, u nichž jsem jaksí nezaregistroval jména, neboť se představovali, když jsem byl řádně zahřátý chlazenou jedenáctkou. Ke spánku se „Chomutovská čtyřka“ vydala k jinému rybníku. Doufal jsem ve spánek pod hvězdami, ale hvězdy

Orasín

Dne **29.10. 2006** se koná brigáda na údržbu skal v Orasíně. Srdečně zvou LeToš a Párek.

se nekonaly a ráno to vypadalo ještě skeptičtěji.

16. 9. 2006 Mraky ale rozfoukal vítr a já se nedočkavě přibližoval k Ostřížím skalám v prostoru Rájce. Když jsme došli k masivu - Vstupní bráně, tak Karlos a Martin byli již naloženi v cestě Západ slunce VI, cesta s malým počtem chytů a jedním kruhem ve mně vyprovokovala dobrodružné já, načež jsem požádal Luboše, jestli mi bude dělat druholezce. Toto složení nám vydrželo celý den a já nestačil překvapovat sám sebe. Dále mi Karlos doporučil Záludnou cestu V, která spárou oddělující blok skal a na druhé straně dvěma přepadlými bloky a žádným jištěním nezůstala svému jménu nic dlužna, ale nakonec jsem ji vybejčil. Posléze jsme s mým už věrným partnerem vlétli do krasavice Pouťová stěna VIIb, ze které jsem ošizeným nástupem udělal tak za pět. Tato cesta byla opatřena kruhem, ke kterému se došlo pěkným balkónkem a posléze stěnou na vrchol. A byl čas na zasloužený oběd.

Po odpočinku mě Svinča s úsměvem přivedl k masivku – Štítek – a označil mi cestu Katův terč za V. Tak trochu, spíše více boulderová cesta. No, zkusit by se měla většina

mu přeci udělám radost. Cesta prostá fixního jištění s poměrně lehkým 2/3 úsekem a posléze s cca 5 m úzkým komínem, aha, tamhle žebro, kdyby to nešlo komínem, tak to vyběhnu přes něj. Tak si vzlínám, kvalitních jisticích míst pomálu a už jsem u komínu, fuj, ten lézt moc neumím, tak žebro? A sakra, žádný madlo a pěkně převislý. Zpátky se mi nechce, tak šup do komínu, párkrát zaseknutá helma ve spáře, trochu odřený tělo, ale vzpomínal jsem na vše, co mi řekli mí lezečtí učitelé a úspěch v podobě vrcholu nenechal na sebe dlouho čekat. Nahoře jsme se s Lubošem zapsali do vrcholové knížky, vzájemně si pogratalovali, a i když to měla být „dvojka“, nadšení z krásného

výhledu a dobyté věžičky neznal mezí. Tvůrci jmenovaných cest jsou Karel Bělina a spol.

Milan s Květulí se na konci lezeckého dne chlubil jedenácti vylezenými cestami. Večer pod převisem byl stráven ve jménu kytary, harmoniky a příjemné atmosféry. Jen ten taneček Květy s Karlosem jsem jaksi zaspal, škoda.

17. 9. 2006 : Ráno bylo slunné a teplé. Ze spacáku nikdo moc nepospíchal. Milan se rozhodl, že se Lubošovi zavděčí a vedl naše kroky k Doze. Impozantní věž tyčící se nad údolím s dalekým výhledem do krajiny. Svinča mi nabídl, abych vytáhl Starou cestu IV nebo Schmiedelovu variantu V s kruhem v exponované stěně do údolí cca 10 m vysoko, ale mé vytřeštěné oči mluvili za mě. Napoleon táhne pětkovou cestu, za ním jeho věrná družka a ejhle, pohůnci Blahouš a Luboš vycouvali, taky jsme dostali řádně vyčiněno. Dobře nám tak. Ale něco jsem vylézt chtěl, tak jsem zvolil z jižní strany Údolní cestu VIIa (Obtížnost mi Milan řekl, ale nějak jsem to přeslechl). Opět žádné fixní jištění, většinou se leze přes spárky v levé části stěny, s tím, že jsem došel k prvnímu kruhu, ze kterého jsme slanili. Přesto to bylo vydatných poutivých cca

25 m, kdy jsem ve výšce 7 m málem ukázal kamikadze podruhé, naštěstí se představení nekonalo.

To už mi morál opravdu došel, den jsme dokončili v – Údolních stěnách – na Útěku z New Yorku a s později příchozím Míšou na krátkém, mně neznámém rajbáku. Tečku jsme samozřejmě udělali v Kačáku u výborného papů, borůvkové knedlíky byly super.

Co na závěr ? Užil jsem si pískovcových bizarních útvarů, vyvádění, dobrodružství s kamarády, krásného, i když větrného počasí dosyta. Jak říkají mí zkušenější kamarádi :

„ Z komínu nemůžeš vypadnout “. Přeji všem, aby se při lezení v krizových situacích vždy nakonec objevil komín, ze kterého nevydají.

[Blahouš – Blahule – Kluc]

ZDOBENÍ VÁNOČNÍHO STROMEČKU

Již tradiční zdobení vánočního stromečku pro zvířátka se bude stejně jako před lety konat na chalupě „Lesů ČR“ ve **Vykmanově** v sobotu **16.12.2006**. Hlavní organizátor, Broněk, a spousta dalších lidiček budou na chalupě už v pátek odpoledne, takže přijďte.

Přístup na chatu je od silnice z Perštejna do Horní Halže, když se v ostré zatáčce nad Vykmanovem odbočí doleva na lesní cestu se zákazem vjezdu. Od silnice cesta trvá cca hodinu. Na chalupě je spaní, kuchyňka, teplá voda, krb. Nezapomeňte na buřtíky, dobroty pro zvířátka a hlavně veselou náladu.

Za přespaní bude vybírán drobný poplatek **20-50 Kč/osobu** (rozpočítáno podle osob a dnů). Na chalupě je 12 postelí (přednostně pro rodiče s dětmi), ostatní károšky a teplý spacák s sebou.

[Broněk]

věcí. Tak jsem se do cesty s mladistvou nerozvážností nahnul a ejhle, po úseku ploché skály najednou díra ve stěně, ve které jsem doufal v chyt, ze které se zvednu ke kruhu. Chyt se nekonal a ze mě se stal vášnivý kamikadze, naštěstí zem byla travnatá a na ní v tu chvíli vrchní chytač Luboš. Abych se probral, tak jsem našel hned do vedlejší lahůdky jménem Levá hrana V, která se dala zajistit bambulí jak pěst a smycí okolo břízi, zde se v počáteční fázi nacházel krásný krok. Na to reagoval Luboš nechápavým pokyvováním hlavy a otázkou „ To byly obě pětky ? “. Následující cesta se nachází na masivu – Vlčí doupe – a jak píše autor „ středem údolní stěny spárou na levý okraj police ke kruhu a stěnou na vrchol “. Trocha morálu ke kruhu, ale cesta moc hezká, později okomentovaná Karlosem jako těžší pěťka. Karlos se pochlubil, že mají s Martinem vylezeno 11 cest a už pomalu pospíchají do hospůdky.

Vzhledem k tomu, že odvaha od rána hodně ubylo a z mladistvé nerozvážnosti se stala stařecká moudrost, zvolili jsme s Lubošem asi 15 metrovou Starou cestu II na - Dámské věži -. Když chce Luboš mermomocí na nějakou věžičku, tak

VĚŽE NA CHOMUTOVSKU – Top cesty na Jedláku

Jižní věž

- § Prostřední cesta 6+ Cesta lezena pův. technicky. Krásná, převislá lahůdka s logickým pokračováním Skyhooking variantou.
- § Superspára 6 Krásná, kolmá, dlouhá cesta pro pokročilé vedoucí ve spodní části širokou spárou (kruh).
- § Blesková spára 5+ Jest vstupenkou na Jedlák. Zejména nástup dokáže potrápít i lezce typu Roští Makovce.
- § Velký kout 4+ Klasika, beze slov. Nevynechávat! V této cestě je vrcholová kniha.
- § Jižní pilíř 3 Nádherná, položená a dlouhá cesta vhodná pro začínáčky.

Drmalská vyhlídka

- § Mělká cesta 4 Hezká, položená plotna ve středu údolní stěny. Nádherná panoramata.
- § Plašení duchů 6- Trochu morálová cesta, krásný pocit po přeizení.

Gigant

- § Strmá 5 Kolmá, až převislá vyzývavá cesta s 45 let starými skobami.

Mufloní hřeben

- § Koutek 5 Typicky tatranský problém. Jedinečné kroky, fotogenické.

Vějíř

- § Skákavá 6- Těžký boulderový problém.
- § Severovýchodní hrana 3 Vcelku snadná cesta bez záludností v pevné skále.
- § Spárková 5 Perla mezi perlami. Jedinečnost a krásu této cesty slovy popsat nelze.
- § Sokol 5+ Oříšek. Skalp, který by si nikdo neměl nechat ujít, podobně jako třeba Maturitní v Perštejně.
- § Prostřední 4- Pohodová plotna.

Žabák

- § Kotlový pilíř 4+ Nejstarší doložená cesta na Jedláku, prokazatelně lezená již německými lezci před válkou. Lahůdka.

Vraní věž

- § Cesta Atreidů 4- Krátká, spíše boulderová cesta na ještě krásnější věžku pod vrcholem Jedláku.

Vladulína vyhlídka

- § Druhá tráva 6+ Jedna z nejtěžších cest na Jedláku. Takřka převislá cesta.
- § K narozeninám 4- Chytlavá cesta podél spárky.
- § Vzpomínková 6 Další z nepříliš snadných cest z dílny J.Šťastného.

Amfiteátr

- § Uchatný traverz 5- Bonbónek, avšak v příliš odlehle části Jedláku. V cestě se nalézají snad jediné skutečné hodiny na Jedláku vůbec. Od nich následuje dlouhý traverz zakončený vzdušným překročením na hranu.

Americká věž

- § Washinton D.C. 6+ Pravděpodobně nejdelší cesta na Jedláku (40m) s unikátním přepadem.

Stráž

- § Hřebenovka 4- Doslova „tatranská“ hřebenovka s přelezem dvou věžek. Moderní lezci si tu na své nepřijdou.

Prsty

- § Severní kout 4- Klasika všech klasik, nejlezenější cesta na Prstech. 41 let stará skoba.
- § Lednová 4 Jemná náhorní stěnka.
- § Párkova cesta 6 Cesta ve které si přijdou na své vyznavači stoperů.

Nad Bránou

- § Viktoriino zrcadlo 6+ Nádherný, neopakovatelný boulderový problém z dílny vrchního kvakera Letoše. Dosud nemá přelez.

Brána

- § Nejkrásnější z nejkrásnějších 5 Trochu morálová cesta na nejkrásnější skalní útvar.

HODINY HOROKROUŽKU

na umělé stěně v Kadani

Od 14.září 2006

Úterý 17:00 – 19:00
Čtvrtek 16:00 – 18:00

V klubovně v Kadani (Bažina)

Od 14.září 2006

Úterý 15:30 – 17:00
Čtvrtek 18:00 – 19:30

HODINY HOROKLUBU

na umělé stěně v Kadani

Od 1.října 2006 do 30.března 2007

Pondělí 17:00 – 18:30
Středa 20:00 – 22:00
Pátek 17:30 – 19:00 (s volejbalem)
Sobota 17:00 – 19:00 (mimo turnaje)
Neděle 17:00 – 19:00 (mimo turnaje)

MANTANA ✓ horolezecký občasník ✓ vydává **HOROKLUB** Chomutov ✓ Adresa klubu: HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ✓ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ✓ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ✓ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ✓ webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> ✓ sazba: Microsoft® Word ✓
U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslána mailem.